

זו מלחמה על הסדר העולמי ומי שמארח את חמאס? צריך לשאת בתוצאות

05.04.2024 | שבת בן מאיר written by

ב-7 באוקטובר רעדה האדמה בישראל. להלם מעוצמת זוועותיה של התקפת הפתע המפלצתית וממדיה הנוראים נוספו תחושת ההשפלה על רמיסת הכבוד הלאומי והתדהמה מהכישלון האיום של המערכות הקריטיות במדינה, שהיכה בנו בעודנו מעלים על נס את לקחי הפתעת מלחמת יום הכיפורים, במלאת לה 50 שנה.

טרם עיכלנו את שאירע. אין לדעת אם אי-פעם נבין כיצד ומדוע זה התאפשר. תהליך הבירור ילווה אותנו עוד שנים ארוכות, מסקנותיו הרשמיות לא ישימו סוף למחלוקת ולגרסאות שיתפתחו סביבו.

ובעודנו המומים וכואבים, מלאי יגון וצער, שב ונתגלה מתוך אימי הזוועה הגרעין החבוי של הדנ"א הישראלי. כמו יהלום שהתנקה מאבק, חזר לנצוץ ולזרוח.

אויבינו, שציפו למצוא מולם מדינה מפוררת וחלושה, הופתעו לראות עם שקם כלביא, חברה שהתלכדה נגד מבקשי נפשה, לוחמים צעירים עזי נפש שהפריכו את כל החששות ביחס לדור ה-Y, צבא שהתעשת במהירות ופעל כמכונת מלחמה משומנת, ועורף שמסדר איתנות, תומך בחזית ונחוש להמשיך עד להכרעתו המוחלטת של האויב.

המציאות עדיין מתהווה: בעזה, בגבול הצפון, בזירה המדינית ובמגרש הפנימי. ישראל עוד מדממת. החטופים טרם שבו, הלחימה נמשכת, רשימת הנפגעים ומשפחות השכול מתארכת, היישובים החרבים טרם שוקמו, והמפונים לא חזרו לשגרה.

החברה הישראלית עברה ישירות מהתופת ביישובי הדרום לזירות הקרבות בעזה ובצפון. היא עדיין מעבדת את שהתרחש.

המלחמה ערערה שורה של הנחות יסוד ופרדיגמות היסטוריות, עוררה בקרב רבים מחשבה על מהותה של המדינה והחזירה אותנו אל היסודות הקיומיים שלנו כעם וכחברה, להכרה שמימנה ביקשנו להשתחרר שאלנו עדיין במאבק קיומי.

אחת החטופות שהוחזרה לישראל במסגרת העסקה האחרונה סיפרה בראיון לתקשורת כי בשיחות לקראת שחרורה הציעו לה שוביה לא לחזור הביתה, למקום מגוריה באחד מיישובי העוטף. "לא כדאי לך", הם אמרו, "אנחנו הרי נעשה זאת שוב". אלה פניו של האויב. אלה הם פני הרוע.

לאחר טבח 7 באוקטובר הכרעת חמאס בעזה הפכה להיות עניין קיומי לישראל. עם כל הכבוד לידידינו שמעבר לים, אין זה דומה למלחמותיה של ארה"ב בעיראק ובאפגניסטן, מלחמות שהתנהלו אלפי מיילים משטחה ולעיתים נוטים להציבן כבסיס להשוואה עם המלחמה בעזה.

קרבתנו הגיאוגרפית אל האויב לא מאפשרת לנו להמשיך ליטול סיכונים. אך לא רק זאת. אויבים, ידידים ומתלבטים במערכת הבינלאומית ובמזרח התיכון מתבוננים במתרחש בעזה. תוצאות המלחמה יכתיבו במידה רבה את יחסם אלינו.

מלחמת העולם

חייבים להזכיר לארה"ב ולמערב כי אמנם ישראל היא שנלחמת, אך זו אינה רק מלחמתה של ישראל. המלחמה מתנהלת כנגד מי שרואה בישראל ראש החץ של הציוויליזציה המערבית. זוהי מלחמה על הסדר העולמי והאזורי, כנגד הציר הרדיקלי שהצליח לכנס תחת קורת גג אחת שני מחנות יריבים [?] שיעים וסונים, רק בשם הרצון המשותף שלהם להכחיד את ישראל ולהחליש את השפעתו של המערב.

על ישראל לפעול בנחישות עד להשגת כל מטרות המלחמה, ללא פשרות ומוקדם ככל האפשר. הדיון עם ממשל ביידן על התוכניות המבצעיות לא מותיר בפניו כל ברירה זולת התנגדות למבצע, שהרי הוא לא ירצה להתפס כמי שאישר פעולה שבה ייפגעו גם בלתי מעורבים, ומצידנו אנו [?] למרות ההשתדלות לא ניתן להבטיח אפס תקלות. אם כך הדבר, ראוי לבחון את הצורך בהמשך הדיון המשותף בעניין זה ואת הרזולוציה שבה נכון לקיימו.

המאבק בחמאס [?] צו לדורות

את המאבק בחמאס יש להגדיר כצו לדורות. מלחמת חורמה בארגון הטרור, בכל מקום שבו תהיה לו נוכחות. רבות דובר, אך לא מספיק נעשה, על המאבק נגד זרוע ההנהגה של חמאס שפועלת מחו"ל. המבוי הסתום במשא ומתן לעסקת החטופים מחזק את הצורך ומספק גם לגיטימציה לפעול לחיסולם של בכירי הנהגת חמאס בכל מקום שבו הם נמצאים. מי שמארח אותם צריך היה לשאת במחיר התמיכה בארגון הטרור הזה. על כל פנים, הוא בוודאי לא יוכל לטעון נגד הלגיטימיות של מהלכים אלה.

לרסק את המודל האיראני

באשר לזירה הצפונית [?] רגעי ההכרעה ביחס לחיזבאללה מתקרבים. ישראל לא תוכל להמשיך לוותר על ריבונותה בצפון המדינה. תושבי אזור זה לא יהיו בני ערובה לגחמות חיזבאללה. הרחקת הארגון מחוץ לטווח הסכנה היא יעד שצריך להשיג גם בכוח. גם שמירתו [?] לאחר שיושג [?] צריכה להיעשות על ידי צה"ל. כשתגיע ההתנגשות, גם מדינת לבנון לא תינקה. יהיה עליה לשלם מחיר על היותה בסיס לטרור נגדנו.

מעל לכל אלה [?] המאבק באיראן, שמזמן כבר אינה בגדר בעיה אזורית אלא עולמית. ארה"ב

צריכה להוביל את הטיפול בה, בשותפות עם בעלות בריתה. לא רק בהיבטי הגרעין, אלא גם בהיבטי תפוצת נשק, הפעלת גורמי חזית והנעת טרור.

הגיע הזמן לרסק את המודל האיראני שבו לשולח אין כל אחריות על מעללי שליחיו. חזון האינטגרציה האזורית של ממשל ביידן, למרות יתרונותיו, לא יוכל להביא עימו פתרון לבעיית איראן, ואין טעם להשלוח את עצמנו בכך.

ישראל שלאחר 7 באוקטובר לא תשוב להיות כשהיתה. היא תהיה פצועה, כואבת ומצולקת, אך מחוברת יותר לערכי היסוד שלה, מודעת לשבריריות הקיום שלה, מפוכחת, מתונה וזהירה יותר ☒ במדיניות הביטחון, ביחסי החוץ וגם, יש לקוות, במאבק הפנימי שניטש בין חלקיה.

ישראל חוזרת להיאבק. על קיומה הפיזי ועל ריבונותה, על הלגיטימיות שלה כמדינתו של העם היהודי, על עצמאותה ואי-תלותה הביטחונית, על מעמדה המדיני ומצבה הכלכלי. וכן, למרות ואולי במיוחד לנוכח מה שאנו רואים בימים אלה ☒ גם על אחדותה.

היעד שאליו עלינו לחתור הוא ביסוס ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית, מאוחדת, חזקה, בטוחה ומשגשגת, שתקיים שותפות עם שכנותיה ותהיה עוגן אזורי של שלום ושגשוג, מתוך עוצמה מוסרית, מדינית, ביטחונית וכלכלית.

כבני העם שיחגוג בקרוב את יציאתו לחירות לאומית לפני יותר מ-3,000 שנה, הורגלנו להביט בדברים מגובה השמיים. עמנו ידע לאורך שנות קיומו אסונות כבדים, חורבן וגלות, שמד והשמדה, שואה ומפלה, ולמרות זאת הוא מעולם לא נפל לתהומות הייאוש. הוא לא נסוג מאמונתו, ורוחו לא נשברה. הוא ידע להפוך כל משבר להזדמנות, וכל כישלון למנוף להתחדשות. בעזרת ה', אין ספק כי כך יהיה גם בפעם הזאת.

פורסם בישראל היום 5.4.2024